

Textus: Lk 12,22-32

²²Tanítványaihoz pedig így szólt: Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mibe öltözködjetek, ²³mert több az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál. ²⁴Nézzétek meg a hollókat: nem vetnek, nem is aratnak, nincsen kamrájuk, sem csűrük, Isten mégis táplálja őket. Mennyivel értékesebbek vagytok ti a madaraknál! ²⁵De aggodásával ki tudná közületek meghosszabbítani életét csak egy perccel is? ²⁶Ha tehát a legcsekélyebbre sem vagytok képesek, miért aggódtok a többi miatt? ²⁷Nézzétek a liliomokat, miként növekednek: nem fáradoznak, nem is fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül bármelyik. ²⁸Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, Isten így öltözteti, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek! ²⁹Ti se kérdezzétek tehát, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugtalankodjatok! ³⁰Mert ilyesmikért a világ pogányai törik magukat, a ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezekre. ³¹Inkább keressétek az ő országát, és ezek ráadásként megadatnak majd nektek. ³²Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!

Szeretett Gyülekezet!

A mai istentiszteletünk központi témája: az **Isten országának előtérbe helyezése** az ember életében. Bár valószínű, hogy a legtöbb ember hallva ezt az igei részt, az emberi aggodalmaskodást és ezzel szemben megnyilvánuló Isteni gondviselést gondolná e rész központi mondanivalójának.

Természetesen ebben a részben szó van az aggodalmaskodásról, szó van, az Isteni gondviselésről, és ezekről is szeretnék szólni ma, de mégis az elsődleges

kérdés úgy hangzik a mai istentiszteleten, ha rangsorolsz, akkor a te életedben **hol áll az Isten országa?** Ez a legfontosabb, mert ettől függ a másik kettő.

Amikor Isten országát keresed, akkor Isten akaratát keresi az ember. Isten akaratának megértéséhez pedig kell egy lelki kapcsolat Isten és az ember között.

De induljunk ki onnan, hogy milyen az ember? Az ember, Istentől elszakadva születik erre a világra, Isten keresi az embert, eljött értünk Krisztusban, ezért az embernek van lehetősége Istennel újra kapcsolatba kerülni. Ehhez kell az ember részéről is a nyitottság, a keresés Isten irányába. Mint amikor a férfi keresi élete párját. Egy kicsit sántít a példa, de egy házassághoz is két fél kell. Egy nő és egy férfi. Mindkettőnek igent kell mondaniuk a kettejük kapcsolatára. Csakis így jöhet létre a szövetség, a házasság. Isten és ember között is szükséges, hogy Isten igenjére az ember is igent mondjon. Ehhez azonban előtérbe kell helyezni életünkben Istent. Ha csupán ott kullog valahol a sorban akárhányadik helyen, akkor nem tudja az ember életét vezetni. Ha pedig nem engedjük át életünk vezetését Istennek, akkor az olyan is lesz. Ezért fontos, hogy rábízunk életünket, rábízunk a vezetést, és keressük az Ő akaratát, keressük az Ő országát. Sokszor csetlik, botlik a hívő ember ebben a dologban, de olyan csodálatos, hogy ugyanakkor meg is tudja tapasztalni, hogy Isten hogyan vezeti, és arról bizonyosságot is tud tenni. Jézus ezeket a szavakat a tanítványainak mondta. Nem a hitetleneknek, nem a keresőknek, hanem a tanítványoknak mondja ezeket a szavakat Jézus, mert a tanítványnak vannak dolgok, amiben növekednie kell. A mai Igében Isten arra tanít, hogy a hívő tanítványnak növekednie kell az Isten iránti bizalomban. Istenre bízam életem ezért merjem reá bízni életem minden területét és ne aggodalmaskodjam folyamatosan, ezért és azért, meg amazért. Mert amikor aggódok akkor valójában nem bízam oda Istenre egészen azt a dolgot, életem azon területét.

Persze nem kell utópisztikusan gondolkodnunk, hogy akkor teljes mértékben ki lehet iktatni életünkben az aggodalmaskodást. Nem, amíg él az ember fog aggódni, de nem mindegy, hogy ez az aggodás engem mennyire kötöz

meg. Nem mindegy, hogy az aggodás uralkodik rajtam, vagy aggodásomat Isten kezébe tudom tenni. És ez a hétköznapiokon fog megmutatkozni, amikor bíznom kellene Istenben, és a hitem próbára van téve. Amikor jön egy betegség, jön egy egzisztenciális nehézség, amikor váratlan nagy kiadás ér, és nem tudom, hogy fogok kijönni a hónap többi napjában, amikor el kellene engednem a gyermekem kezét, de én nem tudom megtenni. Amikor keresi az ember a társát, s közben nem tudja elengedni az Ő ideálját. Jézus az Ő tanítványainak életében szeretné kimunkálni, hogy minden körülmények között merjenek benne bízni. Belső békességet szeretne adni az Ő tanítványainak szívébe. Olyan békességet, ami nagyobb lesz a szívben az aggodásnál, és ha a békességem nagyobb lesz, mint az aggodalmam, akkor a győzelem a békességgé. Olyan csodát is át tud élni Istennel az ember, hogy az aggodást Isten egészen elveszi a szívből egy adott helyzetben. Az is bizonyos, hogy a tanítványok szívében Isten szeretné kimunkálni, hogy ne aggodjanak, bízzanak Őbenne. Amikor tudja az ember, hogy minden kétséget kizárva Isten vele van, megőrzi, vezeti, és gondot visel róla.

No de, milyen az ember? Alapvetően tele van aggodalommal. Úgy, ahogy arról Isten Igéje beszél. Aggodunk az életért, az ételért, az italért, az egészségért, a ruházatért, és sorolhatnánk még tovább a listát, estig is itt ülhetnénk. Te miért aggodsz mostanában? Mi az, ami téged aggaszt, félelemmel tölt el, nyugtalanít miatta?

Jézus szeretne ebből kimozdítani! Mert az élet az Ő kezében van. Isten pedig Igéjén keresztül, életünk történésein keresztül, mások bizonyágtételén keresztül, tanít bennünket.

Végül pedig hadd zárjam, a mai Igehirdetést egy személyes bizonyágtétellel. Anyaként én is sokszor aggodalmaskodom gyermekeinkért.

Az anyák, különösen is tudnak aggodalmaskodni miattuk, féltjük őket. Féltjük a betegségtől őket, mindent megteszünk az egészségükért. Félünk elengedni a kezüket, szeretnénk, ha mindig ott lennének anya szoknyájánál. Én is így vagyok ezzel, nem jött még meg a zeneiskolából? Pedig csak 2 percre lakunk,

máris rohanok érte, aggódok. Olyan gonosz világban élünk, kitudja, ki vet rá szemet.

Egyszer Manó a szülőfalumban beleesett a csatornába. Magamban azt gondoltam, hogy ez csak itt történhet meg, mert olyan lepusztult a falu. Ellopták az összes csatorna fedelet és senkinek nem jutott eszébe, - mint kiderült két éven át,- hogy ezt rendezze. Pedig csupán a vízügyet kellett felhívni és már délután volt is rajta tető. Persze ettől még felelőtlenek az ott élő emberek, a polgármestertől kezdve a sort, hiszen ezt rég meg kellett volna oldaniuk. Az Ő felelőtlenségükből/mulasztásukból adódóan került bajba akkor Mánuel és Isten volt az, aki megőrizte. Jellemző ez is az emberre a bajban: mindig keresi a felelősöket és persze az elrontott dolgokért senki sem akar felelősséget vállalni.

Aztán Isten rávilágított, megerősítette bennem, hogy csakis Ő tudja gyermekeinket megőrizni. Ugyanez történt 1-2 hónapra rá Ábellel, a Vörösmarty tér kellős közepén, melyet városi kertészek egész csapata gondoz, hogy folyamatosan pompájában álljon az emberek előtt. Lacival és Edóval meg persze a gyerekekkel együtt voltunk a téren és mi beszélgettünk egy padnál, míg Ábel folyamatos futásban volt. Edó mondta, már megint nem látja, hol van épp Ábel, de hát nem tudja folyamatosan fogni a kezét. *(itt hadd jegyezzem meg, hogy vannak szülők, akik egy kutya pórázhoz hasonlóan kötik magukhoz gyermeküket, hogy az ne tudjon elfutni tőlük.)* Én azt mondtam, én látom, ott guggol és játszik valamivel, nem vettem le a tekintetem róla, láttam, ahogyan egy fedél billen, és a gyermek eltűnik a lyukban. Ugyanaz a kétségbeesés a szívemben, mint Manóval volt.

Megtanított Isten és nem felejttem el, nem a helytől függ tehát, nem a körülményektől elsősorban, hogy élünk vagy sem, hanem egyedül Isten kegyelmén. Ő minden körülmények között megtudja őrizni az Övéit, ne aggodalmaskodjunk tehát, hanem minden áldott nap bízunk életünket és szeretteink életét, az egész gyülekezetet reá. Ámen!